

vse zaupanje slov. volilcev. Nasprotnih kandidatov je dvoje, troje, a vsi so nemškutarji „polne krvi“ in niso za to, da daje kaj slov. kmet na njih besedo. — Tirolec dr. Lugin, sedaj v Celovci, pošilja koroškim slov. občinam tiskane pole, češ, naj jih podpišejo in če to storé, brž je po vseh novinah, da je ta in ta slov. občina zoper to, da se podučuje po slovensko v ljudskih šolah. Kukovica ali ka-li! — Blizo Ljubljane so zajeli te dni celo tolpo ljudi, ki so ponarejali „einserje“. Delo je bilo slabo, bode jim pa zato tem bolje plačilo. — Veteransko društvo v Kamniku dobi novo zastavo in blagoslovi se mu v nedeljo, dne 12. avgusta. Kumica bode Emilija baronija Winkler, soproga dež. predsednika. — Drž. poslanec, dr. vitez Tonkli sklicuje svoje volilce na Primorji k shodu dne 19. avgusta v Cerkno in dne 2. septembra v Bolec. Taki shodi so dobri. — „Italijansko-podporno društvo“ v Gorici ima v septembru blagoslovljenje nove zastave. Čudno, slov. „podporno društvo“ pa ga svoje dni ni imelo, ker jim ga vlada ni dopustila! — Iz okolice pri Trstu še ni izginil „ljudski ples“, to se pravi veselice, na katerih se pleše in — pretépa. Taki plesi so pri Italijanih navada, toda žal, da že tudi pri tamošnjih slovenskih mladeničih. — Na Hrvaškem bodo sredi meseca septembra velike vojaške vaje in pride na-nje tudi svitli cesar, in druga visoka gospôda. — Kakor se kaže, je že konec prepira med kardinalom Simorjem in ogersko vlado. Tudi ni bilo tako hudo, kakor so židje po madjarskih in tudi nemških listih upili. Jud je jud in če hoče biti še madjarski, je še s tem huji.

Vunanje države. Sv. oče v Rimu, Leon XIII. razpošljejo k malu novo okrožnico do škofov vzhodne cerkve. Okrožnica meri na to, da se naj vzhodna ali pravoslavna cerkev zopet združi z rimsko. Daj to Bog! — Italija je prosta, da se je Bog usmilil. V Neapoli so bile mestne volitve a ko se je videlo, da bodo voljeni katoliški možje, ustavi se na povelje vlade nadalnja volitev. Vidi se, da Crispi umeje, kako da se liberalcem pomaga na vrh. — Na otoku „Vulcano“, na severu Sicilije, odprlo se je žrelo, ki bruha iz sebe dim in kamenje. Ljudstvo, ki biva blizu, se je sila preplašilo. Za njih rešenje se dela marljivo. — V Parizu, v Amijentu in še drugje ustavljajo razni delavci delo ter požigajo tovarne, ako se jim ne vzviša plačilo. — Francoski minister za mornarico tirja izredno blizo 7 milj., sicer pa odstopi, če gre kaj vere njegovi besedi. — Nemški cesar se je vrnil v Berlin ter ostane doma do konca septembra, potem pa pride na Dunaj in gre tudi v Rim. Po tem takem še trpi tripelalijanca, to je zveza Nemčije, Avstrije in Italije. Kaj pa je kje z Rusijo poslej? Ni še ničesar izznati, vendar pa slutimo, da strune niso več

tako napete, kakor poprej. — Bolgarija je slej kakor prej ognjišče, na katerem tli iskra velike vojne, princu Koburškemu štejó že nekateri listi dneve, kar še mu jih poteče na bolgarskih tleh. Kdor mu želi dobro, želi mu, naj strese brž ko brž bolgarski prah s svojih nog. Škoda za-nj! — Srbski kralj, Milan biva sedaj na Bledu, a doma še ni izrekla duhovska sinoda ločitve zakona med kraljem in kraljico. Brž ko ne tudi nič ne bode iz nje. — Turčija zavezuje se, da izplača Rusiji svoj dolg po letih, vsako leto po 350 jezer lir. Od obljube do resnice pa je dolga pot, izlasti še pri Turku. — Grški kralj biva sedaj v Petrogradu ter se poda zatem v Švedijo, kraljica pa se vrne domov, drugih novosti ni iz Grčije. — Poleg Masave si je Italija osvojila sedaj že tudi deželo Zulanov, češ, da je bila le-teh želja, naj razvije Italija svoje bandero v njih deželi. Rrdeče morje je daleč in Bog večni tedaj vedi, kaj je na tem resnice.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Zdaj moram še povedati, kje smo se Slovenci v Rimu kaj glasili. Avstrijski romarji so se dvakrat zbrali v Animi. Anima se zove cerkev in avstrijsko gostišče v Rimu, kateremu je naš presvitli cesar pokrovitelj. Prostorna cerkev bi nam skorej pretesna bila. Govorili so laški, nemški, slovenski in česki. Vsi govorniki so povdarjali našo vdanost in ljubezen do sv. očeta, namestnika Kristusovega, pa tudi našo neomahljivo zvestobo do presvetlega našega cesarja in do cesarske hiše, in čestokrat so govorniki tukaj sred Rima glasno in sigurno ugovarjali nasilstvu, ki se sv. očetu godi, ter so od romarjev terjali, da naj molijo, a da po svojih močeh naj tudi delajo na to, da bodo v Rimu zopet sv. oče gospodar. Marsikatera beseda je bila tako odločna, da se je laška vlada, če jo je zvedela, gotovo dolgo ž njo davila, predno jo je mogla požreti.

Prvi večer je č. g. dekan dr. Sterbenec slovenski govoril. Evo vam njegovega govora jedro:

„Preljubi Slovenci, rojaki moji! Zakaj smo šli v Rim? Kaj nas jo napotilo zapustit dom in ž njim vse drage in ljube naše? Kaj je vzrok, da smo se odpravili na dolgo in težavno romarsko pot? Na ta vprašanja odgovorim: Sv. očeta, papeža Leona XIII. šli smo gledat, prišli jih počastit, jih tolažit, jih razveselit, in prejet njih blagoslov.“

In zares! Že dolgo smo gojili v svojem srcu željo, priti k sv. očetu. Danes se nam je

naša želja izpolnila, mi smo v večnem mestu Rimu.

A kaj je mesto Rim? Mest je več na svetu, ki so veliko večja po številu hiš in prebivalcev, kakor Rim. Toda jedini Rim ima svojega očeta, Kristusovega namestnika na zemlji, naslednika sv. Petra. Rim je središče krščanskega sveta!

Kdo pa je papež? Papež je poglavar sv. katoliške cerkve, katerega je Sin božji sam postavil, on je steber krščanske edinosti. Od časov sv. Petra v dolgi vrsti njegovih naslednikov, dobili smo mi v zvišeni osebi Leona XIII. sv. očeta, o katerem pravi prerokovanje, da je „lumen de coelo — luč z neba“.

Pač gotovo! Kdo izmed nas katoličanov ne ve, kaj pomeni ime Leona XIII.? Ves svet ga pozna po njegovi učenosti in modrosti, katero kaže zlasti v raznih listinah in okrožnih pismih. Zatorej pa nahajamo v vatikanski razstavi darov iz vseh krajev sveta, od vladarjev in podložnikov, od kristjanov in nekrščenih. Kateri vladar na svetu se more z Leonom meriti?

Tudi mi Slovenci smo poslali svoje darove ki pa niso tako bogati, kakor darovi drugih dežel. Vendar če v tem obziru zaostajamo, nikakor ne zaostajamo v ljubezni in v udanosti do apostolske stolice za drugimi.

Slovani imamo dosti uzrokov, da smo hvaležni apostolski stolici. Kdo je dal slovanskemu imenu novo slavo? Ali ne sedanji sv. oče Leon XIII., ki so naša slovanska apostola, sv. Cirila in sv. Metoda postavili na svečnik ter ukazali vesoljnemu svetu, da ju pri očitni božji službi časti? Zatorej slava, navdušena slava sv. očetu! katerega milo obličje smo danes gledali ter prejeli sv. blagoslov od njih za se in za vse svoje ljube in drage; ta blagoslov nas bode krepčal v življenji in nam bo tolažba na smrtni postelji.

Moji predgovorniki so v raznih jezikih povdarjali dolžno ljubezen in vdanost do njih veličanstva našega presvitlega cesarja. Ali je tega meni, ki ga je izmed Slovencev prvega zadela čast tukaj slovenski govoriti, treba praviti, da naj smo presvitlemu cesarju zvesti, vdani, hvaležni? Kar je Slovenec že itak z dušo in telom, na to ga ni treba nagovarjati: „Hrast se omaja in hrib — Slovencu zvestoba ne gane“. Trikratna slava našem cesarju Frančišku Jožefu — Slava!“

Drugi večer so na občno veselje romarjev ljubljanski knez in škof, premil. g. dr. Missija povzeli slovensko besedo. Prej že sta nemški govorila dva posvetna gospoda, in prav dobro sta govorila; toda jaz bi njima ne bil dal besede, ko bi bil imel kaj govoriti. V cerkvi naj ima škof in duhovnik besedo, vsi drugi pa naj poslušajo.

Kakor je značaj ljubljanskega vladike mil.

in prijazen, tako mu je tudi beseda lepo in prijazno tekla. V mojem luknjastem pomneži je le nekaj njegovega govora ostalo. Poglavitne misli so bile:

„Predragi Slovenci! Imamo ime, da smo pobožno slovensko ljudstvo. To je naša čast; glejmo, da to lepo ime ohranimo. Toda, odkod nam je sreča, da smo verni, da smo katoliški narod?“

V prvi vrsti smo hvalo dolžni apostolski stolici. Iz Rima smo dobili najprve blagovestnike, in tudi slovanska apostola sv. Cirila in Metoda je rimski papež postavil za prava pastirja naših očetov. Le držimo se toraj skale sv. Petra, potem se bo okrepila in tembolj oživila naša vera.

V drugi vrsti pa gre po vsej pravici zahvala naši cesarski hiši, in našemu apostolskemu veličanstvu Frančišku Jožefu. Zgodovina namreč svedoči, da v tistih časih, ko je bila vera na slovanski strani v veliki nevarnosti, avstrijski vladarji niso potegnili s krivoverci, in niso malomarno popustili vere svojih očetov, ampak so odločno branili katoliško reč, in jo tudi obranili, a nam so s svojo vstrajnostjo ohranili dragi biser sv. vere.

„Iščimo najpoprej kraljestvo božje“, to naj bo naša prva skrb. Pa tudi posvetne koristi naroda bodemo tako najboljšje varovali, ker „vse drugo vam bode navrženo“. (Dalje prih.)

Smešnica 32. Mati daje mali hčerki kos pogače ter jo vpraša: „Jetica, kako se reče, če dobi otrok kaj od starišev?“ — „Je-li to vse?“ odvrne hitro Jetica. „Kaj praviš, Jetica? Kje si to čula?“ jezi se mati. — „Oj“, reče otrok, „Tonče pravi vselej, kedar mu oče dajo denarja na pot, ko odhaja v mesto, v šolo: „Je-li to vse?“

Razne stvari.

Zahvala.

Ker mi ni mogoče, posebej se zahvaliti vsem, ki so mi čestitali k zlati meši, se poslužujem te poti, da jim izrečem najsrčnejšo zahvalo. Bog jim povrni!

V Mariboru dne 6. avgusta 1888.

Jakob Maksimilijan,

knez in škof Lavantinski.

(Visoka častitka.) Njih veličanstvo, svitli cesar so poslali Nj. eksceleciji, mil. knezoškofu za njih zlato sveto mešo brzojavno to le častitko: „O Vaši zlati sv. meši častitam Vam k zadovoljnosti, s katero se morete ozi-